

v ý l o h y zástupce chudých, nikoliv i jeho odměnu, takže tuto odměnu vůbec nelze vybrati podle § 104 jedn. ř. V příčině hotových výloh zástupce chudých nutno arci rozeznávat, zda byly již soudem za chudou stranu založeny, či nikoliv. V prvním případě má význam pouze vybrání podle §§ 104 o násl. jedn. ř., byla-li odpůrci chudé strany uložena náhrada nákladů sporů, v druhém případě, dokud totiž tyto náklady státem zatím ještě nebyly založeny, předpisuje § 134, odst. 2, jedn. ř., aby též částky nedoplatků a výdajů dosud nezapravené (§ 64 č. 5 c. ř. s.) byly od soudu vybrány přímo u odpůrce po způsobu v §§ 104 a násl. jedn. ř. naznačeném, což jest odůvodněno právě tím, že zástupce chudých podle § 64 č. 5 c. ř. s. má nárok na náhradu potřebných hotových výloh vůči státu. Nelze proto pochybovati o tom, že právní zástupce sice také v případě, že jde o vybrání hotových výdajů státem zatím nezapravených, může soudu zavdati příčinu k postupu podle § 134, odst. 2, jedn. ř., ale zástupce chudých nemusí tak činiti přes zdánlivě velící znění tohoto ustanovení, poněvadž ustanovení § 70, odst. 1, c. ř. s. o náhradě uvedených výloh jedná nejen poukazujíc na § 64 č. 5 c. ř. s., nýbrž kromě toho samostatně a tyto výdaje staví na roveň ostatním poplatkům advokáta jako zástupce chudých, to jest zejména jeho nároku na odměnu, již lze vymáhati — jak shora vyloženo — pouze přímou exekucí proti podlehnuvšímu odpůrci. Prvý soud proto exekučnímu návrhu vymáhajícího věřitele právem vyhověl a bylo tudíž jeho usnesení odpovídající právnímu stavu věci obnoveno. K vývodům povinného obsaženým v rekursu proti usnesení soudu prvě stolice se jen ještě podotýká, že soud nemá z úřední moci zkoumati, zda povinnému přísluší proti chudé straně samé vzájemné pohledávky, jež podle § 70, odst. 2, c. ř. s. mohou býti započteny, a nutno jí proto ponechati na vůli, aby se svých vzájemných nároků vhodným způsobem domáhala na vymáhajícím věřiteli.

### Čís. 16558.

**Dlužnické úlevy nezaměstnaných (vlád. nař. 77/1936 Sb. z. a n.).**

Nezaměstnanými ve smyslu § 12, odst. 1, řeč. vlád. nař. jsou za ostatních předpokladů tam vytčených též osoby, jejichž příjmy se neztenčily důsledkem hospodářské krise, tedy i když také před hospodářskou krizí měli zaměstnání stejně omezené nebo stejně střídavé, jako mají za hospodářské krise, nebo jejichž příjmy již dříve nestačily na slušnou výživu jejich a osob, které proti nim mají zákonný nárok na výživu.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1937, R I 1445/37.)

Povinná navrhla povolení odkladu dražby své nemovitosti, zapsané ve vložce č. 272 v R., na dobu po 30. červnu 1938, tvrdíc, že je nezaměstnanou podle vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. K odůvodnění návrhu přednesla, že koná již od roku 1930 každoročně různé hospodářské

práce u různých rolníků v R., u nichž pravidelně vypomáhá při žňových pracích, při mlácení a při jarních polních pracích, že se ucházela jako nezaměstnaná u zprostředkovatelný práce v M. o práci roku 1936 a po té hlásila svoji nezaměstnanost u obecního úřadu v R. Zaměstnání zemědělské dělnice jest hlavním zdrojem její výživy a doba jejího zaměstnání po 28. červnu 1931 činí dobu delší než tři měsíce. Exekuční soud vyhověl návrhu. Důvody: Ačkoliv i výsledkem Františka L., Marie L., Matěje L., Josefa V., Františka M., Františka Š. a Jana V. bylo zjištěno, že zaměstnání dlužnice u různých rolníků je střídavé a nazýváno jimi jako příležitostné, přece podle názoru soudu podléhá její zaměstnání nemocenskému pojištění. § 2 zák. č. 221/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhl. min. soc. péče č. 185/1928 Sb. z. a n. uvádí, že nemocenskému pojištění podléhá takové zaměstnání, které není vykonáváno jako vedlejší nebo příležitostné. Podle vyjádření starosty obce a zprávy obecního úřadu v R. jest zaměstnání dlužnice při hospodářských pracích hlavním zdrojem její výživy, třebaže je vykonáváno nepravidelně a toliko v době pilných hospodářských prací. Dlužnice se svým nemovitým majetkem je vázána na poměrně úzký okruh, v němž si může hledati zaměstnání, a je proto zcela pochopitelné, že doba jejího zaměstnání je vždy velmi krátká a že trvá vždy několik dnů a někdy pouze půl dne nebo několik hodin. Její zaměstnavatelé jsou vesměs drobní rolníci, kteří zaměstnávání cizích osob vyhledávají pouze v nutných případech a na dobu co možná nejkratší, takže dlužnice musí své zaměstnavatele střídati. Přes to však nelze její zaměstnání pokládati za příležitostné, neboť tu rozhoduje to, že u dlužnice jest výhradním zdrojem výživy, a tudíž zaměstnáním hlavním a nikoliv toliko příležitostným. Dlužnice sice sama hospodaří na 1¼ korci pozemku, ten pozemek však, jak jest zřejmé z jeho nepatrné výměry, nemůže jí poskytnouti nutné výživy a nelze již proto pokládati její zaměstnání u rolníků za příležitostné nebo vedlejší. Nutno tudíž zkoumati, zda doba zaměstnání dlužnice činila po 28. únoru 1931 dobu alespoň tří měsíců. Nevčítá-li se do doby zaměstnání počet pracovních dnů u rolníka Jana V. a Matěje L., kde její zaměstnání jest úplatou za poskytnuté jí potahy aneb náhradou za pronájem pozemků, takže tuto dobu zaměstnání nelze hodnotiti jako námezdní poměr a jako zaměstnání podléhající nemocenskému pojištění, činila doba zaměstnání dlužnice po 28. únoru 1931, podléhající nemocenskému pojištění, dobu delší tří měsíců. Poněvadž dlužnice nemá příjem, který by stačil na její slušnou výživu, je zaměstnána toliko střídavě, ač se o práci u zprostředkovatelný práce ucházela, jest nezaměstnanou ve smyslu § 12, odst. 1, vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. Bylo tudíž zkoumati, zda se nařízený prodej nemovitostí týká takových věcí nemovitých, které slouží přímo ukojování přiměřených, nutných potřeb nezaměstnaného a osob, které proti němu mají zákonný nárok na výživu. Jak je z odhadního protokolu patrné, jest domek dlužnice o dvou místnostech, pokoje a kuchyně, kde dlužnice bydlí sama se svým synem, a lze jej proto pokládati za rodinný domek ve smyslu § 5 č. 66/

1930 Sb. z. a n. Bylo tudíž návrhu povinné na odklad dražby vyhověno. Rekursní soud zamítl návrh. Důvody: Předpokladem pro povolení odkladu dražebního řízení podle vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. je mimo jiné hlavně to, že dlužník nemá zaměstnání. Jestliže první soud zjistil, že povinná bývá u rolníků Františka L., Marie L., Matěje L., Josefa V., Františka M., Františka Š. a Jana V. každoročně zaměstnána nepravidelně při polních a hospodářských pracích a že to zaměstnání jest hlavním zdrojem její výživy, je z výpovědí jmenovaných rolníků patrné, že povinná může tutéž práci nadále konati jako dříve, a zjistil-li dále, že povinná jiného zaměstnání, podrobeného povinnému nemocenskému pojištění, kromě zaměstnání při trhání chmele po dobu 7 dní roku 1934, po dobu 5 dnů roku 1935 a po dobu 11 dnů roku 1936 nikdy neměla, pak nelze povinnou pokládati za nezaměstnanou podle § 12 uved. vlád. nař., neboť nezaměstnaným podle dotčeného ustanovení jest ten, kdo ztratil dřívější zaměstnání a nemůže nabýti jiného zaměstnání. Poněvadž v souzeném případě tomu tak není, posoudil první soud věc mylně po právní stránce, když povolil povinné straně odklad dražby.

Nejvyšší soud uložil rekursnímu soudu, aby o rekursu vymáhající věřitelky znovu rozhodl.

#### Důvody:

Rekursní soud vyhověl rekursu vymáhající věřitelky jen proto, že vycházel z právního názoru, že povinná není nezaměstnanou, ježto »neztratila své dřívější zaměstnání«. Tento názor je mylný. V souzené věci nejde o to, zda povinná je nezaměstnaná podle odst. 2 § 12 vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n., nýbrž zda jest nezaměstnaná podle jeho odst. 1. Kdežto ustanovení druhého odstavce přiznává vlastnost nezaměstnaného fyzickým osobám, provozujícím samostatnou výdělečnou činnost, jen za předpokladu, že se musily vzdáti své samostatné výdělečné činnosti pro hospodářské poměry, nevyžaduje ustanovení prvního odstavce, které jedná o osobách podrobených povinnému nemocenskému pojištění, jako podmínku pro přiznání vlastnosti nezaměstnaného, že by se tyto osoby musily vzdáti své výdělečné činnosti pro hospodářské poměry. Z toho plyne, že osoby, o nichž je řeč v odst. 1 § 12 uved. vlád. nař., mají nárok na ochranu podle řečeného vládního nařízení — jsou-li ovšem u nich splněny ostatní tam stanovené předpoklady —, i když se jejich příjmy důsledkem hospodářské krise neztenčily, tedy i když měly také dříve zaměstnání stejně omezené, nebo stejně střídavé jako nyní, nebo i když jejich příjem již dříve nestačil na slušnou výživu jejich a osob, které proti nim mají zákonný nárok na výživu. Neobstojí tedy jediný důvod, z něhož rekursní soud vyhověl rekursu vymáhající věřitelky. Ježto však rekurs ten napadal usnesení soudu první stolice také ještě s jiných hledisek, jimiž se rekursní soud pro svůj odchylný právní názor

neobíral, bylo rozhodnuto, jak se uvádí ve výroku. Bude nyní na rekursním soudě, aby o rekursu znovu rozhodl a při tom se vypořádal s ostatními důvody v rekursu uplatněnými.

### Čís. 16559.

**Jde-li o vadný knihovní zápis (který zapsal kancelářský úředník bez soudního usnesení, aby napravil pochybení při původním zápisu), nelze se domáhati pořadem práva jeho opravy, dokud nebylo vyvoláno rozhodnutí knihovního soudu podle § 104 knih. zák. po případě dokud knihovní soud neodkázal některého z účastníků tohoto řízení na pořad práva.**

**Předpis § 104 knih. zák. jest velícího rázu.**

(Rozh. ze dne 7. prosince 1937, Rv I 2237/36.)

Při zápisu knihovního usnesení okresního soudu v S. nebyl nedopatřením zapisující kancelářské úřednice, přidělené listovnímu, zapsán na nemovitosti ve vložce č. 683 v M. soudem povolený vklad přednosti postoupené nájemnímu a předkupnímu právu vloženému pro žalovaného Bořivoje M. před služebností bytu vloženou pro Boleslava a Marii N. Poté bylo vloženo na téže nemovitosti zástavní právo pro pohledávku žalující S. záložny 15.000 Kč s přísl. a knihovní přednost před dotčenou služebností bytu. Teprve po právě uvedených zápisech, když ono nedopatření vyšlo najevo, nařídil listovní sám bez soudního usnesení doplnění opominutého vkladu knihovní přednosti postoupené nájemnímu a předkupnímu právu žalovaného Bořivoje M., takže se uvedené právo žalovaného octlo před zástavním právem pro pohledávku žalující S. záložny. Při exekuční dražbě zatížené nemovitosti vydražila onu nemovitost spolužalovaná Bohumila M. a vloženo pro ni vlastnické právo. Tvrdíc, že uvedeným dodatečným zápisem je dotčena ve svých právech, domáhá se žalující S. záložna žalobou zjištění jeho neplatnosti a neúčinnosti na žalovaných Bořivoji M. a Bohumile M. Soud první stolice uznal stran Bořivoje M. podle žaloby a proti Bohumile M. žalobu zamítl. Odvolací soud na odvolání žalovaného Bořivoje M. zamítl žalobu i stran něho.

Nejvyšší soud zrušil z podnětu dovolání žalobkyně rozsudky nižších soudů a řízení jim předcházející pro zmatečnost a žalobu odmítl.

### Důvody :

Žaloba, o niž v souzené věci jde, není žalobou podle §§ 61 a násl. knih. zák., neboť navrhuje, aby byl prohlášen zmatečným a neúčinným zápis, který o své újmě a bez soudního nařízení dodatečně do pozemkové knihy zapsal kancelářský úředník, jenž bez soudního usnesení chtěl tímto způsobem napravit chybu, která se stala v původním zápisu. Při